

ABDIÁS 1.

Lapozzunk Bibliánkban Abdiás próféta könyvéhez! Azt, hogy ki volt Abdiás, honnan származott, illetve mikor prófétált, senki sem tudja biztosan. Többen is próbálták már kitalálni, vajon ki lehetett Abdiás, de ötleteik mind pusztá találgatások. Bámulatos, mennyi mondanivalója van az embereknek egy olyan kérdésről, melyről nem beszél bővebben a Biblia. Mintha kiváló lehetőséget biztosítana ez arra, hogy különféle elméletekkel álljanak elő, diplomamunkákat és doktori disszertációkat írva olyan kérdésekről, melyeket bővebben nem taglálnak az Írások. Pedig amikor Isten nem szól, csak találgathatunk. Találgatásaink viszont, még ha igazán briliánsak is, hiábavalók. Én ezért inkább nem is találgatok. Ha a Biblia hallgat egy adott kérdésben, maradjunk mi is csendben. Ebben az esetben is csak annyit mondhatok, hogy az Abdiás név Istenimádót, vagy szó szerint, Jehova, illetve Jahve imádóját jelenti. Gyönyörű név ez. Egyesek szerint Abdiás időben közvetlenül Jóel előtt prófétált, de hadd mondjam el ismét, hogy nem ez a fontos. Abdiással kapcsolatban az a fontos, hogy prófétált. Abdiás próféciai pedig az edómiak ellen szóltak.

Az edómiak Jákób testvére, Ézsau leszármazottai voltak. Emlékeztek, amikor Jákób édesanyja, Rebeka tanácsára Ézsaunak tettette magát idős apja, Izsák előtt, hogy megkapja az elsőszülöttségi joggal járó áldást? Ézsau ezért meggyűlölte testvérét Jákóbot, és megfogadta, hogy megöli. Évekkel később a két testvér végül kibékült, bár az az ellenségeskedés, ami oly sok éven át jellemezte Ézsau és Jákób viszonyát, átöröklődött a két fivér leszármazottaira, így az edómiak Izráel állandó ellenségeivé váltak. Az edómiak erőszakos természetükből adódóan minden alkalmat megragadtak Izráel megtámadására. Amikor például Izráel háborúba keveredett Egyiptommal, Szíriával, vagy épp Asszíriával, az edómiak is azonnal támadást indítottak Izráel ellen délen. Az edómiak minden helyzettel éltek. Az is megtörtént, hogy amikor a babiloniak megtámadták Jeruzsálemet, az izráéliek pedig megpróbálták Edómba menekülni, az edómiak lezárták határaikat és visszakergették Isten népét egyenesen az ellenség karjaiba. Az edómiak tehát Izráel kitartó ellenségei voltak. Íródott is egy zsoltár, melyben a zsoltáros arra kéri Istent, álljon bosszút az edómiakon, akik fennhangon buzdították Jeruzsálem letarlóit.

Abdiás prófécijája tehát az edómiak ellen szól. Isten éppen azért öntötte ki ítéletét az edómiakra, mert olyan elszánt gyűlölői voltak Isten népének. Edóm valaha hatalmas királyság volt, lakói hatalmas városokat vájtak a sziklákba. Petra városát is az edómiak építették. Ma ugyan csupán a romjai láthatók, de még romjaiban is hirdeti ez a város az edómi királyság egykori pompáját. Az edómiak csodálatos palotákat és lakhelyeket vájtak a sziklákba! „*Abdiás látomása. Ezt mondta Edómról az én Uram, az Úr:*” – már az első versben kiderül tehát, hogy a prófécia Edóm ellen szól - „*Hírt hallottunk az Úrtól, követet*

küldtek a népekhez: Keljetek föl, indítsunk háborút ellene!” (1. vers). „Kicsinnyé teszlek a népek között, nagyon megvetett leszel!” (2. vers). „Megcsalt téged kevély szívet, mert sziklahasadékokban laksz” – ez kétségtelenül utalás Petra városára, illetve az edómiak többi sziklába vájt városára - „magasan van lakóhelyed, és ezt mondod magadban: Ki tud ledönteni a földre?” (3. vers). Az edómiak nagy biztonságban érezték magukat az olyan sziklavárosokban, mint például Petra. Ahhoz, hogy az ember eljusson Petrába, egy keskeny kanyonon kell átkelnie, melyben egyszerre csak egy ló fér el a lovasával. A kanyon persze idővel kiszélesedik, és már ott is találja magát az ember Petrában: hatalmas barlangok mindenütt, melyeket a homokkő-sziklába vájtak. Petra egykor óriási város volt! Mivel azonban csak a keskeny kanyonon keresztül volt megközelíthető, maga a város pedig magasan a sziklákra épült, a városlakók nagy biztonságban érezték magukat, hiszen fentről könnyen megdobálhatták jókora sziklákkal az ellenséget. Isten ebben az ígérésben szívük felfuvalkodottságáról beszél, ahogy magasan a sziklák között éltek és rendkívül nagy biztonságban érezték magukat, egyre csak ezt mondogatva: „Ki tud ledönteni a földre?”. „Ha olyan magasra szállsz is, mint a sas, és ha a csillagok közé rakod is fészkedet, onnan is ledöntlek – így szól az Úr! Ha tolvajok törnek be hozzád, vagy éjszaka a rablók, mennyire tönkremész! Hiszen annyit lopnak, amennyit akarnak! Ha szüretelők lepnek el, böngészni valót sem hagynak. Mennyire átkutatják Ézsaut! Megkeresik elrejtett kincseit. A határig üznek volt szövetségeseid, megcsalnak, levernek legjobb barátaid. Akik veled együtt ettek, titokban csapdát állítanak neked” (4-7. vers). „Azon a napon – így szól az Úr – kipisztítom a bölcséket Edómból, nem lesz értelem Ézsau hegyén. Rettegnek majd hőseid is, Témán, mert mindenkit kiirtanak öldökölve Ézsau hegyén!” (8-9. vers). Ez a vers tehát megjövendöli, hogy bár nagyképűen biztonságban érzik magukat, Isten teljesen elpusztítja majd őket – minden edómi elpusztul. A 9. vers Témánt is megemlíti.

Biztosan emlékeztek, hogy amikor Jób nagyon szenvedett, és barátai meglátogatták, hogy vigasztalják, egyik barátját témáni Elifáznak hívták. Témán Edóm egyik fő városa volt, Edóm pedig bölcs tanácsadóiról volt híres. Elifáz Jóbnak adott tanácsai persze a világ bölcsességére épültek, itt Abdiásban viszont az Úr utal Ézsau hegyére és Témánra: „Rettegnek majd hőseid is, Témán, mert mindenkit kiirtanak öldökölve Ézsau hegyén!”. Isten tehát megjövendöli az edómiak teljes pusztulását. Találkoztatok mostanában akár egy edómiával is? Akkor Isten Igéje valóban beteljesedett. Isten megtette, amit előre megjövendölt – elpusztította az edómiakat. Történelmi szempontból lényegében Heródes családja jelentette az utolsó edómiakat. A család kihalásával pedig az utolsó edómi is eltűnt. Nagy Heródes Edómiából származott, vagyis edómi volt. Halála után fiai kerültek a trónra, de a királyi dinasztia kihalása az edómiak végét is jelentette, mert az edómiak ezután fokozatosan beleolvadtak a környező népcsoportokba. Isten szava tehát beteljesült – az edómiak elpusztultak.

A továbbiakban Isten rámutat, miért kellett az edómiaknak elpusztulnia Abdiás próféta idejében: az edómiak telve voltak büszkeséggel. *„Erőszakos voltál testvéreddel, Jákóbbal szemben”* – ne feledjük, hogy Ézsau és Jákób testvérek voltak. Közel álltak egymáshoz, mégis az edómiak erőszakosan viselkedtek Izráellel. Emlékeztek, mi történt, amikor Mózes vezetésével Izráel népe kivonult Egyiptomból, és elindult az ígéret földjére? Amikor Edóm határához értek, Edóm királya kijött eléjük, Mózes pedig megkérte, engedje át őket Edómon. Mózes megígérte, hogy nem esznek az edómiak kenyereiből, nem isznak az edómiak vizéből, egyszerűen csak szeretnének átvonulni az edómiak földjén, a király mégis megtiltotta, hogy belépjenek Edómba. Mózes és Izráel népe kénytelen volt visszafordulni, és kikerülni az edómiak földjét. Edóm tehát Izráel egyik fő ellensége volt, pedig Ézsau és Jákób édestestvérek voltak. *„Erőszakos voltál testvéreddel, Jákóbbal szemben, ezért szégyen borít el, és végképpen kiirtanak. Te is jelen voltál akkor, amikor ellenség hurcolta el kincseit, és idegenek törtek be kapuján, Jeruzsálemre pedig sorsot vetettek. Te is úgy viselkedtél, mint azok”* (11. vers). Ahogy azt már említettem, az edómiak minden lehetőséggel éltek: amikor Jeruzsálemet megtámadta Izráel valamelyik ellensége, az edómiak azonnal seregeket küldtek az ellenség oldalán a csatába. Edómot végül Dávid meghódította, így Izráel hűbéresévé vált egy időre. De Roboám uralkodásának idején az edómiak fellázadtak Izráel ellen, és onnantól kezdve minden csatába bekapcsolódtak ellenük az ellenség oldalán. *„Ne nézz kárörömmel testvéredre balsorsa napján! Ne ne vess Júda fiain, vesztüknek a napján! Ne beszélj róluk nagy hangon nyomorúságuk napján!”* (12. vers). Pontosan ez volt Edóm bűne: örvendeztek, amikor Isten kiöntötte ítéletét népére, Izráelre. Istennek mint apának joga van megbüntetnie tulajdon gyermekeit, de senki ne merjen csatlakozni, vagy beavatkozni! Pedig pontosan ez történt. Isten megfenyítette gyermekeit, az edómiak pedig fennhangon éljeneztek. Isten viszont azt mondja, nincs szüksége éljenzésre, amikor népét megfenyíti. Sőt, Isten épp azt veti Edóm szemére, hogy örült Izráel megfenyítésének.

„Ne törj be népem kapuján veszedelme napján!” – Edóm belépett a kapukon, és annyit portyázott, amennyit csak lehetett. Edóm minden alkalmat megragadott arra, hogy Izráelt megrövidítse. *„Ne nézd te is kárörömmel baját veszedelme napján! Ne nyúljatok kincseihez veszedelme napján!”* (13. vers). *„Ne állj oda az útfélre azért, hogy irtsd a menekülőket, és ne ejtsd foglyul a megmaradtakat a nyomorúság napján!”* (14. vers). Ott álltak földük határán, és elzavarták az odamenekülő Izráélieket. Ha pedig bárki túlélte egy-egy összecsapást, a megmenekülőket átadták az ellenségnek. Isten ebben az ígérésben kimondja, hogy helytelenül cselekedtek. Nem szabadott volna így tenniük – ezért is kellett Edómnak teljesen elpusztulnia. Majd az Úr kijelenti: *„Mert közeledik az Úr napja, fenyegeti a népeket. Amit te csináltál, azt teszik veled is, visszaszáll rád, amit elköveztél!”* (15. vers). Olyan alapigazságot olvashatunk itt, amely az Újszövetségben is megfogalmazódik: ki mint vet, úgy arat. *„Ne tévelyegjetelek: Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is”* (Gal.6:7). *„Amit te csináltál, azt teszik*

veled is, visszaszáll rád, amit elköveltél!” (Abdiás 1:15). *„Ahogyan ti szent hegyemen ittatok, úgy iszik majd szüntelenül minden nép. Részegre isszák magukat, olyanok lesznek, mintha nem lennének”* (16. vers). Bár Edómnak el kell pusztulnia, Isten megígéri, hogy népe, akit Edóm nagy öröme megfenyít, megmarad. Edóm felett tehát ítéletet hirdet az Úr – Edómnak el kell pusztulnia. *„De a Sion hegyén menedék lesz, szent hely lesz az, Jákób háza visszanyeri birtokát”* (17. vers). Ez egyike azoknak a dolgoknak, melyeket Jákób háza még nem tett meg. Emlékeztek, amikor Isten bevitte népét az ígért földjére? Józsué vezette a területek meghódítását, de Józsué könyvében újra meg újra azt olvassuk, a nép nem vette birtokba az egész földet. A nép nem vette birtokba az összes neki szánt területet. Isten egészen a Nílustól az Eufráteszig terjedő területet ígérte meg nekik, de Izráel népe történetében még soha nem birtokolta a nekik ígért teljes földet. Amikor Józsué vezetésével Izráel népe belépett a földre, Isten ezt mondta Józsuénak: *„Nektek adtam ezt a földet. Elöttetek járok, és kiüzöm előletek az ott élő népeket. De nem egyszerre. Ahogy beléptek a földre, és egyre több területet birtokba vettek, úgy üzöm ki az ott lakókat folyamatosan. Hiszen ha egyszerre üzném ki őket, jönnének a vadállatok és mindenféle problémátok adódna. A termőföldeket pedig benőné a gaz. Ezért fokozatosan üzöm ki őket előletek, és ne feledjétek, hogy minden területet, melyre léptek, nektek adtam, hogy tulajdonotok legyen. Más szóval: az egész föld a tiétek, Józsué. Csak annyit kell tennetek, hogy beléptek, és azt mondjátok, ez a miénk! Be kell lépnetek a földre, és birtokba kell vennetek azt, ami már a tulajdonotok. Be kell lépnetek, és hit által el kell foglalnotok azt, amit nektek adtam. Józsué könyvének szomorú története azonban, hogy Izráel népe nem vette birtokba mindazt, amit Isten nekik ajándékozott. A jebúsiak földjét például csak Dávid idejében foglalták el, sőt a filiszteusok földjének nagy részét is csak Dávid idejében vették birtokukba.*

Eszembe jut, hogy Isten drága és nagy ígéreteket adott nekünk, hogy általuk az isteni természet részeseivé lehessünk – írja Péter. De mi mégsem vesszük birtokba mindazt, amit Isten nekünk adott. Olyan sok minden van még, amit Isten nekünk akar adni, de még nincs nálunk, mert nem vettük birtokba azt, ami már a mi tulajdonunk. Pedig már a mi tulajdonunk – ajándék Istentől! Isten megígérte nekünk ezeket a dolgokat. De ahogy Izráel népe, úgy mi is hitetlenségünkben nem lépünk be a földre, és nem vesszük birtokba mindazt, amit Isten megígért nekünk. Pedig ránk is ugyanaz az alapelv vonatkozik: *„Minden helyet, a melyet talpatok érint, néktek adtam”* (Józsué 1:3 – Károli). Vegyük csak észre, hogy Isten múlt időt használ: nem nektek fogom adni, hanem nektek adtam! Ez már a miénk! Most már csak mennünk kell és birtokba kell vennünk. Vennünk kell Isten dicsőséges ígéreteit, majd mennünk kell, és birtokba kell vennünk azt, amit Isten megígért. Ez az ígerész megjövendöli, hogy eljön majd az a nap, az Úr napja, amikor a Sion hegyén menedék lesz. Az Ószövetségben több prófécia is megjövendöli ezt, sőt Pál is utal rá a Zsidókhöz írt levélben – amikor Isten felnyitja Izráel szemét, és ismét munkálkodni kezd körülünkben. A Róma 11-ben a következőket olvashatjuk: *„A megkeményedés Izráelnek csak egy részét érte,*

amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak, és így üdvözülni fog az egész Izráel, ahogyan meg van írva: *Eljön Sionból a Megváltó*” (25-26. vers). Láthatjuk tehát, hogy nemcsak Abdiás próféta könyvében, hanem másutt is az Ószövetségben, sőt az Újszövetségben is szól Isten a zsidók körében történő ébredésről az utolsó időkben, amikor Isten visszafogadja menyasszonyát, Izráelt, és ismét kiönti rájuk áldásait – a Sion hegyén menedék lesz. *„De a Sion hegyén menedék lesz, szent hely lesz az, Jákób háza visszanyeri birtokát”* (17. vers). Izráel határai kiterjednek majd azokra a területekre is, melyeket Isten először Ábrahámnak, majd Jákóbnak, majd pedig Mózesnek megígért. *„Jákób háza tűz lesz, József háza láng, Ézsau háza meg pozdorja: meggyújtják és felégetik. Nem marad meg senki Ézsau házából! Megmondta az Úr”* (18. vers). Ézsau és leszármazottai tehát egytől-egyig elpusztulnak, Izráel törzsei pedig megkapják a nekik járó területeket. *„Birtokba veszi a déli vidéket és Ézsau hegyét, az alföldet és a filiszteusok földjét. Birtokba veszik Efraim és Samária mezejét, Benjámint és Gileádot. Izráel fiainak a fogságból jövő serege birtokba veszi a kánaániak földjét Sareptáig, a fogságból jövő jeruzsálemiek, akik Sze fár adban vannak, birtokba veszik a délen levő városokat. Győzelmesen vonulnak föl a Sion hegyére, és ítéletet tartanak Ézsau hegye fölött. Azután az Úr fog uralkodni”* (19-21. vers). Abdiás próféciája tehát Edóm ellen szólt, de előre mutat egészen az Úr napjáig, amikor Isten ismét megáldja Izráelt – amikor Sion megmentője, az Úr uralkodik majd.